DO DEL POEMA

¿Aqui diré sinó a tu
l'hora plorada en la solitud invisible,
amor, on creix i calla el desig impossible,
on tot verd és nocturn i tot astre insegur,
on la set de més set fa el desig impossible?

Tu em crides, vera amor reial!
Pcu fugir: tot lligam crema en ta plama encesa;
ah, puc morir: tot fruit m'és dat en ta dolcesa!
Peró resto en ta vida i neixo al que més val
des del centre secret de la teva dolcesa.

Vivent no dels somnis d'abans
et portaré, amor, l'inefable poema,
sinó de la teva hora pura en sa tija extrema,
i del treball humil fet per les meves mans
per imitar la flor -oh inefable poema!

CARLES RIBA